

Arrest

nr. 344 270 van 3 april 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van 29 oktober 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 december 2025 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Op 18 augustus 2023 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 23 juli 2024, 20 mei 2025 en 5 augustus 2025 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 29 oktober 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Afghaanse staatsburger van Pashtoun origine te zijn. U bent 31 jaar oud en werd geboren te Shawat gelegen in het Ahmadkhel van de provincie Paktia waar u verbleef tot uw vlucht. U verklaarde dat uw broer zich enkele jaren voor de val aansloot bij het Afghaanse leger en later commando werd. U

daarentegen besloot zich kort hierna, in 1397, aan te sluiten bij de Afghaanse Lokale Politie waar u diende tot aan de val. Na de val kwam u te weten dat er een dorpeling die ook werkte voor het nationale leger werd vermoord en zijn lichaam werd in de nabije stroom teruggevonden. U en uw broer wisten dat jullie niet langer in Afghanistan konden blijven waarop jullie het land trachtte te ontvluchten. U en uw broer werden tijdens jullie vlucht door de smokkelaar in andere wagens gezet en u verloor alle contact met uw broer nadien. Hij is volgens u nog steeds spoorloos. De taliban zou ook nog twee keer bij uw woning zijn langsgelopen om te informeren waar u en uw broer zich bevonden. U reisde naar België waar u aankwam op 17 augustus 2023 en een verzoek om internationale bescherming indiende op 18 augustus 2023.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw werkbadge, bankkaart en opleidingscertificaat alsook enkele foto's van uzelf in uitoefening van uw job bij de lokale politie. Voorts legde u van uw broer drie certificaten, een bankkaart en werkbadge neer en de verblijfsvergunning van uw collega Z. K. M.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers uw relaas is ongeloofwaardig.

Vooreerst stelt het CGVS dat er ernstige lacunes aanwezig waren in uw asioldossier betreffende uw broer.

U wist zo tijdens uw eerste interview op de DVZ op 24/08/2023 nergens te vermelden dat u een broer genaamd D. G. zou hebben (Verklaring DVZ Nr. 19). Op 07/03/2024 verklaarde u daarentegen op de DVZ alsook op het CGVS dat u een broer had die werkte bij de commando's (Vragenlijst DVZ Nr. 3.5; CGVS p. 15, 24-26). Toen u werd geconfronteerd met dit feit verklaarde u dat het niet meer herinnerde en u niet in een goede mentale staat was wegens de problemen die u ondervond tijdens uw reisweg (CGVS 1 p. 27). Aangezien u verklaarde samen met uw broer het land te hebben ontvlucht en de tewerkstelling van uw broer een belangrijk element vormde in uw asielaas en u bovendien nergens enige vermelding maakte van uw mentale gezondheid bij de DVZ weet deze verklaring geenszins te overtuigen (Vragenlijst DVZ Nr. 3.5; Verklaring DVZ Nr. 19, 38; CGVS p. 15). Dit berokkent uw geloofwaardigheid ernstige schade.

Verder stelt het CGVS dat u tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen gaf betreffende de tewerkstelling van uw broer.

Er werd u zo gevraagd tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud wanneer uw broer zich aansloot bij het Afghaanse leger, maar u kon louter een zeer vaag tijds kader geven waarbij hij zich eerst aansloot vooraleer u zelf begon te werken voor de Afghaanse Lokale Politie (CGVS 1 p. 15-16). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud verklaarde u daarentegen dat u zich eerst aansloot bij de ALP en uw broer zich ongeveer een jaar later aansloot bij het Afghaanse leger (CGVS p. 5). Toen u hiermee werd geconfronteerd verklaarde u dat de tolk u mogelijk niet goed had begrepen en u het tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat ook zo had vermeld (CGVS 3 p. 13). Dit weet niet te overtuigen gezien u toen verschillende keren dit bevestigde en bovendien verklaarde dat u niet lang nadat uw broer bij het leger begon te werken zich aansloot bij de ALP (CGVS 1 p. 15-16).

Er u verder gevraagd of u zijn bevelhebber of enige collega's kende, maar hierop bleef u het antwoord schuldig (CGVS 1 p. 25). Voorts werd u gevraagd wanneer u dan te weten kwam dat uw broer was geselecteerd voor de commando's en daar tewerkgesteld was. Daarop gaf u het antwoord dat het lang geleden was, maar u het op een dag te weten kwam (CGVS 1 p. 24). Betreffende wat zijn job net inhield wist u ook louter vage en algemene verklaringen te bieden. Met name dat hij naar plaatsen moest gaan om te vechten (CGVS 1 p. 24). Zelfs toen u werd aangemoedigd om verdere informatie te bieden over zijn job verklaarde u dat u het hem wel vroeg, maar hij u vertelde dat hij naar operaties moest gaan zoals uzelf bij de

ALP (CGVS 1 p. 25). Deze vage en algemene verklaringen doen verdere twijfels opkomen over uw geloofwaardigheid.

U legde verder nog drie certificaten, een bankkaart en een werkbadge neer van uw broer. Het is echter opmerkelijk dat u deze in uw bezit had. U verklaarde namelijk dat u samen met uw broer het land trachtte te ontvluchten maar u van hem gescheiden raakte in Nimruz waarop u of uw familie nooit meer iets van hem hoorde (CGVS 1 p. 15). U verklaarde bovendien dat u nog andere foto's en opnames had van uw eigen job, maar de smokkelaar uw gsm –waar deze documenten op stonden- verloor en u daaropvolgend aan een collega in Iran vroeg om foto's van uw eigen job door te sturen (CGVS 1 p. 14). In de door u geschetste context is het bevreemdend dat u dergelijke kopieën van uw broers certificaten en badges zou bezitten. Bovendien zijn deze door u neergelegde documenten louter kopieën en zijn deze makkelijk te vervalsen of aan te schaffen. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt namelijk dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid te herstellen.

Al deze redenen samengenomen kan het CGVS geen geloof hechten aan uw vermeende broer zijn tewerkstelling bij de commando's.

Betreffende uw eigen tewerkstelling bij de Afghaanse Lokale Politie stelt het CGVS vast dat u tegenstrijdige verklaringen bood.

U verklaarde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud namelijk dat uw collega R. G. om het leven kwam in een vuurgevecht waarbij hij werd geraakt in zijn buik en later overleed aan zijn verwondingen (CGVS 1 p. 22). Tijdens uw tweede en derde persoonlijk onderhoud verklaarde u daarentegen dat hij werd geraakt in zijn hoofd of nek (CGVS 2 p. 13; CGVS 3 p. 8). Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat dat klopt, maar u de dingen niet zo goed herinnerde (CGVS 2 p. 13).

Verder verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud ook dat in datzelfde vuurgevecht een zekere O. J. en een andere collega gewond raakte nadat er een bom werd geworpen door de taliban (CGVS 1 p. 23). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud verklaarde u daarentegen dat er enkel geschoten werd in dat gevecht en ook geen bijkomende gewonden vielen (CGVS 3 p. 8, 11, 12). Toen u op deze tegenstrijdigheid werd gewezen antwoordde u dat zij op een ander moment gewond raakten, maar u kon daarentegen niet zeggen of dit voor of na het desbetreffende vuurgevecht was (CGVS 3 p. 12).

Ter overvloed bleek u ook tegenstrijdig te zijn over het verdere verloop van R. G. zijn overlijden in dat vuurgevecht. U verklaarde namelijk zo tijdens uw eerste gehoor dat hij naar een dokter in uw dorp werd gebracht (CGVS 1 p. 22). Op uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u weer dat u zich niet goed kon herinneren of hij ter plaatse overleden was of men hem gewond had meegenomen (CGVS 2 p. 13). Op uw derde gehoor verklaarde u dat R. G. naar Gardez werd gebracht waar hij overleed aan zijn verwondingen (CGVS 3 p. 8, 11). Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat ze wel langs uw dorp passeerden, maar hij naar Gardez werd gebracht waar hij overleed (CGVS 3 p. 13). Gezien u dermate tegenstrijdig en volatiele verklaringen bood betreffende het overlijden van R. G. weet deze verklaring geenszins te overtuigen.

Voorts bleek u ook tegenstrijdig te zijn over het moment waarop u zich aansloot bij de ALP. U verklaarde zo bij uw eerste persoonlijk onderhoud meermaals dat u zou zijn beginnen met uw job in 1397 (2018) (CGVS 1 p. 8, 15, 24). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dit niet meer te herinneren en u dacht dat het 2015 of 2016 zou zijn.

Opmerkelijk genoeg bleek u zelfs niet in staat om te zeggen welk jaartal dit volgens de Afghaanse jaartelling zou zijn (CGVS 3 p. 5). U gaf bovendien zelfs mee dat u vijf tot zes jaar lang zou hebben gewerkt voor de ALP, wat wederom tegenstrijdig is met uw voorgaande verklaringen (CGVS 3 p. 5).

Deze tegenstrijdigheden berokkenen uw geloofwaardigheid ernstige schade.

Verder stelt het CGVS dat u weinig aannemelijke verklaringen bood betreffende uw tewerkstelling bij de ALP.

Zoals eerder aangegeven verklaarde u zo dat u begon te werken in 1397 en uw job uitoefende tot aan de val (CGVS 1 p. 8, 24). Echter legde u een opleidingscertificaat neer waarin vermeld staat dat u een opleiding

volgde in 1395. Ook op uw werkbadge staat vermeld dat de vervaldatum van deze kaart 16/7/1397 oftewel 08/10/2018 is (CGVS 1 p. 27). Geconfronteerd met dit feit verklaarde u dat u een nieuwe had aangevraagd, maar het lang duurde en u nooit een nieuwe had gekregen (CGVS 1 p. 27). Dat u een dienstkaart had die gedurende meer dan twee jaar lang al ongeldig was en u in al die tijd geen vervanging wist te bemachtigen is opmerkelijk. Ook toen u werd geconfronteerd met het feit dat er op uw opleidingscertificaat vermeld staat dat u in 1395 een opleiding zou hebben gevolgd viel u uit de lucht en verklaarde u dat u het niet wist aangezien u ongeschoold was (CGVS 1 p. 27). Dit weet niet te overtuigen.

Voorts merkt het CGVS op dat uit algemene informatie –die is toegevoegd aan uw administratief dossier- blijkt dat de Afghaanse Lokale Politie eind 2020 (grotendeels) opgedoekt werd. Het ALP-personeel werd zo overgeheveld naar het nieuwere Afghaanse territoriale leger (ANA-TF) of ondergebracht bij de nationale politie. Aangezien u verklaarde dat u tot aan de val tewerkgesteld was werd er u de vraag gesteld of er enige veranderingen waren binnen de ALP. Hierop wist u geen enkele vermelding te maken van zulke uitgebreide en doortastende structurele wijzigingen (CGVS 1 p. 27). Nochtans blijkt dat het ANA-TF in uw provincie al sinds minstens 2020 al actief aanwezig was en deze zelfs in uw naburige districten de ALP volstrekt hadden vervangen in datzelfde jaartal. Dat dit anders zou zijn geweest in uw district is bijgevolg bedenkelijk. Het feit dat u zich ook niet bewust was van zulke drastische veranderingen binnen de ALP doen bijgevolg verdere vragen opkomen over uw geloofwaardigheid.

Voorts werden u vragen gesteld over uw tewerkstelling bij de ALP. U werd zo aangemoedigd om meer te vertellen over de opleidingen die u ontving toen u zich aansloot. Hierop verklaarde u dat u lessen kreeg betreffende sociale normen en leerde werken met wapens. Gevraagd hoe jullie dan leerden om te gaan met de dorpelingen kwam u niet verder dan vage verklaringen te bieden dat u werd verteld dorpelingen of vrachtwagenchauffeurs niet lastig te vallen en met niemand ruzie mocht maken (CGVS 1 p. 18).

Gevraagd naar uw wapenopleiding verklaarde u dat jullie leerde werken met een Kalasjnikov en een PKmachinegeweer, maar u voornamelijk de Kalasjnikov leerde (CGVS 1 p. 19). Op de vraag waarom u niet leerde werken met de PK gaf u het antwoord dat andere collega's van u ermee leerden werken (CGVS 1 p. 19). Toen u de vraag werd gesteld of het niet belangrijk was dat u alle wapensystemen zou kennen verklaarde u dat u er wel mee leerde schieten, maar nooit reinigde of demonteerde (CGVS 1 p. 19). Het is opmerkelijk dat u een maand lang opleidingen kreeg bij de ALP en een groot gedeelte hiervan handelde over wapengebruik, maar u feitelijk enkel een Kalasjnikov zou leren gebruiken. Dit is des te opvallender aangezien u ook verklaarde al te weten hoe u dat wapen kon gebruiken voor u zich aansloot (CGVS 1 p. 20).

Verder werd er gepeild naar uw ervaringen bij vuurgevechten. U haalde het incident aan waarbij R. G. om het leven kwam. Ondanks dat u veelvuldig de kans kreeg en aangemoedigd werd om hierover in detail te treden bleven uw verklaringen zeer oppervlakkig en weinig doorleefd. U kwam zo niet verder dan te vertellen hoe jullie onderweg waren, aangevallen werden en R. G. om het leven kwam door een schotwonde (CGVS 1 p. 22-23; CGS 2 p. 10-13; CGVS 3 p. 8-10). Over uw eigen ervaringen en acties tijdens dit vuurgevecht was u wederom oppervlakkig en weinig doorleefd gezien u niet verder kwam dan te verklaren dat u dekking zocht en terugschoot op de vijand (CGVS 1 p. 23; CGVS 2 p. 11-12; CGVS 3 p. 11). Ook over een ander vuurgevecht in uw dorp bleek u niet in staat om doorleefde verklaringen te bieden. U zou zo zijn terechtgekomen in een vuurgevecht in uw dorp nadat jullie terugkeerde van een patrouille. Echter kon u niet veel meer toevoegen behalve dat jullie dekking zochten in een gebouw en terugschoten op de taliban (CGVS 2 p. 10-12; CGVS 3 p. 8-10). In de bredere context die u schetste waarin u als lid van de ALP in een actief conflictgebied jarenlang gestationeerd was en verschillende keren in vuurgevechten terecht kwam weten uw oppervlakkige verklaringen niet te overtuigen (CGVS 1 p. 8-9, 26).

U legde verder nog enkele foto's neer van uw vermeende tewerkstelling bij de ALP. Hierbij merkt het CGVS op dat zulke foto's makkelijk te ensceneren zijn en geen dusdanig bewijs weten te leveren over uw vermeende tewerkstelling. Zo draagt u op al deze foto's dezelfde kledij, wat doet vermoeden dat deze allen op hetzelfde moment zijn genomen. Voorts valt het op dat niemand op deze foto's enige wapens draagt. Bovendien is er een Amerikaanse vlag op de achtergrond waar te nemen wat ook frappant is aangezien u verklaarde dat deze controlepost van de ALP zou zijn (CGVS 2 p. 4). Toen u hierover vragen werden gesteld bleek u zelfs niet te beseffen dat dit een Amerikaanse vlag was, en verklaarde u dat het de vlag van Afghanistan zou zijn (CGVS 2 p. 4-5). De andere foto die u neerlegde zou u op de achtergrond staan waarbij uw gezicht net niet zichtbaar is. Bijgevolg weet deze uw verklaringen ook geen kracht bij te zetten.

Al deze redenen samengenomen kan het CGVS geen geloof hechten aan uw tewerkstelling bij de Afghaanse Lokale Politie.

Betreffende de opmerkingen op de notities dient te worden gesteld dat dit verduidelijkingen betreffen in geen doorslaggevende invloed hebben op bovenstaande motivering. Betreffende de correcties die betrekking

hebben op de vastgestelde tegenstrijdigheden dient te worden gesteld deze de tegenstrijdigheden op zich niet opheffen noch kunnen verklaren.

De documenten die u neerlegde ter staving weten bovenstaande appreciatie niet te wijzigen. Uw werkbadge en opleidingscertificaat hebben een geringe bewijswaarde en komen –zoals eerder vermeld- niet overeen met uw verklaringen. Uw bankkaart kan niet aantonen dat u daadwerkelijk tewerkgesteld was bij de ALP. De foto's van uzelf zijn eerder uitvoerig besproken en makkelijk te ensceneren. De certificaten, bankkaart en werkbadge van uw broer zijn louter kopieën en makkelijk te vervalsen. De verblijfskaart van Z. K. M. toont louter aan dat u hem mogelijks kent, maar kan uw verklaringen betreffende uw vermeende tewerkstelling als lid van de ALP geen kracht bijzetten.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van

deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjiiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjiiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLEDD registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen.

Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzeekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn.

Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is.

Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Key

socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>, de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf en de SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. In augustus 2024 wordt gemeld dat het aantal hooggeplaatste figuren dat na de machtsovername terugkeerde naar Afghanistan in het kader van de ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgelopen is tot bijna 1000 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van onder meer Kaboel, Kandahar, Jalalabad, Khost, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Het aantal gedwongen repatriëringen vanuit Europa naar Afghanistan bleef de voorbije jaren zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. Op de luchthaven van Kaboel werd in oktober 2023 opnieuw een ‘reception desk’ voor terugkeerders geopend door IOM en het Afghaanse ministerie van ‘Refugees and Repatriation’.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met

mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen, terwijl een andere bron aangeeft dat er dagelijks Afghanen uit Westerse landen aankomen en dit niet tot problemen leidt. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Grenscontroles worden door bronnen omschreven als 'oppervlakkig'.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen.

Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan dat de taliban terugkeerders doorgaans goed behandelen en dat ze geen weet hebben van acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende

omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Beoordeling

2.1. Algemeen

De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.

Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2. Procedurele noden

Artikel 48/9, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat uit de gegevens van de zaak niet blijkt dat de verzoeker bijzondere procedurele noden heeft. Dit wordt door de verzoeker ook niet betwist.

2.3. Aanvullende stukken

Op 10 februari 2026 legt verzoeker een aanvullende nota en een aantal bijkomende stukken neer, met name bewijzen over zijn werk en integratie en een medisch attest ter staving van zijn mentale problemen.

2.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

2.4.1. Verzoeker verklaart door de Taliban te worden vervolgd, vanwege zijn tewerkstelling bij de Afghaanse Lokale Politie en zijn broer als commando bij het Afghaanse leger. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

Wat betreft het persoonlijk onderhoud dient opgemerkt dat de *protection officer* bij aanvang van het onderhoud verzoeker heeft gezegd dat hij moest aangeven wanneer hij een probleem of een vraag had tijdens het persoonlijk onderhoud (notities van het persoonlijk onderhoud van 23 juli 2024 (verder "NPO1"), p. 1, 3; notities van het persoonlijk onderhoud van 20 mei 2025 (verder "NPO2"), p. 1, 2.; notities van het persoonlijk onderhoud van 5 augustus 2025 (verder "NPO3"), p. 3). Verzoeker bevestigde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat hij de tolk goed begreep (NPO1, p. 3; NPO2, p. 3; NPO3, p. 2). Verzoeker heeft aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangegeven dat hij de gelegenheid heeft gehad om al zijn problemen te vertellen, en dat hij de vragen en de tolk goed begrepen heeft (NPO1, p. 17; NPO2, p. 17; NPO3, p. 29). Er blijkt niet dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud, of dat deze de impact zouden hebben gehad op verzoekers verklaringen. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan die het verloop van het onderhoud zouden hebben beïnvloed. Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van verzoekers onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

2.4.2. Blijkens de motivering in bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan verzoekers asielaanvraag. De belangrijkste elementen van deze motivering zijn de volgende:

- Er waren ernstige lacunes aanwezig in zijn asielaanvraag betreffende zijn broer. Hij vermeldde tijdens zijn eerste interview op de DVZ op 24/08/2023 nergens dat hij een broer genaamd D. G. had (Verklaring DVZ, punt 19), maar verklaarde op 07/03/2024 bij de DVZ en het CGVS dat hij een broer had die werkte bij de commando's (Vragenlijst DVZ, vraag 3.5; NPO, p. 15, 24-26); toen hij hiermee werd geconfronteerd, gaf hij aan dat hij zich dit niet meer herinnerde en niet in een goede mentale staat was wegens problemen tijdens zijn reisweg (NPO1 p. 27), wat gelet op het belang van deze informatie en het ontbreken van eerdere melding van mentale problemen zijn geloofwaardigheid ernstig schaadt (Vragenlijst DVZ, vraag 3.5; Verklaring DVZ, punt 19, 38; NPO p. 15).

- Hij gaf tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen betreffende de tewerkstelling van zijn broer:

- Hij gaf tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud slechts een vaag tijds kader waarin zijn broer zich vóór hem aansloot bij het Afghaanse leger (NPO1 p. 15-16), maar verklaarde tijdens het derde onderhoud dat hij eerst bij de ALP ging en zijn broer ongeveer een jaar later bij het leger (NPO p. 5); toen hij hiermee werd geconfronteerd, stelde hij dat de tolk hem mogelijk verkeerd begreep en dat hij dit ook zo had vermeld (NPO3 p. 13), wat niet overtuigt aangezien hij dit eerder herhaaldelijk bevestigde en verklaarde dat hij zich kort na zijn broer aansloot (NPO1 p. 15-16).
- Hij kon niet antwoorden op de vraag of hij de bevelhebber of collega's van zijn broer kende (NPO1, p. 25) en gaf slechts een vaag antwoord over wanneer hij vernam dat zijn broer bij de commando's werkte, namelijk dat het lang geleden was en hij het op een dag te weten kwam (NPO1, p. 24); ook over de inhoud van diens job gaf hij enkel algemene verklaringen zoals dat hij naar plaatsen moest gaan om te vechten (NPO1, p. 24) en bleef zelfs na aanmoediging bij vage antwoorden, wat verdere twijfels oproept over zijn geloofwaardigheid (NPO1, p. 25).
- Hij legde drie certificaten, een bankkaart en een werkbadge van zijn broer neer, wat opmerkelijk is aangezien hij verklaarde samen met zijn broer het land te hebben proberen ontvluchten, maar in Nimruz van hem gescheiden raakte en sindsdien niets meer van hem hoorde (NPO 1 p. 15); bovendien gaf hij aan dat zijn eigen foto's verloren gingen toen de smokkelaar zijn gsm kwijtraakte, waarna hij collega's om kopieën vroeg (NPO1 p. 14), waardoor het bevreemdend is dat hij kopieën van documenten van zijn broer bezit; deze documenten zijn bovendien makkelijk te vervalsen en hebben beperkte bewijswaarde gezien de wijdverspreide corruptie en documentenfraude in Afghanistan (COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude, 13 september 2024).

- Hij geeft tegenstrijdige verklaringen over zijn eigen tewerkstelling bij de Afghaanse Lokale Politie:

- Hij verklaarde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat collega R. G. stierf na een buikschot (NPO1 p. 22), maar tijdens het tweede en derde onderhoud dat hij in hoofd of nek werd geraakt

(NPO2 p. 13; NPO3 p. 8); bij confrontatie erkende hij de tegenstrijdigheid en zei dat hij zich de dingen niet goed herinnerde (NPO2 p. 13).

- Hij verklaarde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat in hetzelfde vuurgevecht O. J. en een andere collega gewond raakten door een bomaanval van de taliban (NPO1 p. 23), maar tijdens het derde onderhoud dat er enkel werd geschoten en geen bijkomende gewonden vielen (NPO3 p. 8, 11, 12); bij confrontatie zei hij dat zij op een ander moment gewond raakten, zonder te kunnen aangeven of dit vóór of na het gevecht was (NPO3 p. 12).
- Hij verklaarde tijdens het eerste gehoor dat R. G. naar een dokter in zijn dorp werd gebracht (NPO1 p. 22), tijdens het tweede gehoor dat hij zich niet herinnerde of R. G. ter plaatse overleed of gewond werd meegenomen (NPO2 p. 13), en tijdens het derde gehoor dat hij naar G. werd gebracht waar hij overleed (NPO3, p. 8, 11); bij confrontatie stelde hij dat men langs zijn dorp passeerde maar hem naar Gardez bracht (NPO3, p. 13), wat door deze tegenstrijdige verklaringen zijn geloofwaardigheid ondermijnt.
- Hij verklaarde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat hij in 1397 (2018) begon bij de ALP (NPO1 p. 8, 15, 24), maar tijdens het derde onderhoud dat hij dacht in 2015 of 2016 te zijn gestart en zelfs het Afghaanse jaartal niet kon aangeven (NPO3, p. 5); bovendien stelde hij vijf tot zes jaar te hebben gewerkt, wat opnieuw tegenstrijdig is met zijn eerdere verklaringen (NPO3 p. 5).

- Hij geeft weinig aannemelijke verklaringen over zijn tewerkstelling bij de ALP:

- Hij verklaarde dat hij begon te werken in 1397 tot aan de val (NPO1 p. 8, 24), maar legde een opleidingscertificaat neer uit 1395 en een werkbadge met vervaldatum 16/7/1397 (08/10/2018) (NPO1 p. 27); bij confrontatie zei hij dat hij een nieuwe badge had aangevraagd maar nooit kreeg, en dat hij niet wist waarom het certificaat 1395 vermeldde omdat hij ongeschoold was, wat zijn verklaring niet overtuigend maakt.
- Hij verklaarde dat hij tot aan de val bij de Afghaanse Lokale Politie werkte (NPO1 p. 27), maar kon geen enkele melding maken van de ingrijpende structurele wijzigingen waarbij de ALP eind 2020 grotendeels werd opgedoekt en het personeel werd overgeheveld naar het ANA-TF of de nationale politie. Dit is opmerkelijk aangezien het ANA-TF volgens objectieve informatie al sinds 2020 actief aanwezig was in zijn provincie en zelfs in naburige districten de ALP volledig had vervangen. Dat hij zich niet bewust was van zulke drastische veranderingen binnen zijn eigen organisatie roept ernstige twijfels op over de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.
- Op vragen over zijn tewerkstelling bij de ALP verklaarde hij dat hij lessen kreeg over sociale normen en het gebruik van wapens, maar bij doorvragen over omgang met dorpingen kon hij slechts vage antwoorden geven zoals dat hij werd verteld dorpingen of vrachtwagenchauffeurs niet lastig te vallen en geen ruzie te maken (NPO1 p. 18).
- Hij verklaarde dat hij tijdens zijn wapenopleiding leerde werken met een Kalasjnikov en een PK-machinegeweer, maar vooral met de Kalasjnikov (NPO1, p. 19). Op de vraag waarom hij niet met de PK werkte, antwoordde hij dat andere collega's ermee trainden (NPO1, p. 19). Toen gevraagd werd of het niet belangrijk was alle wapensystemen te kennen, zei hij dat hij wel leerde schieten met de PK, maar nooit reinigde of demonteerde (NPO1, p. 19). Dit is opmerkelijk gezien hij een maand opleiding kreeg waarin wapengebruik centraal stond, maar feitelijk enkel de Kalasjnikov zou beheersen, terwijl hij ook verklaarde dat hij dit wapen al kon gebruiken vóór hij zich aansloot (CGVS 1 p. 20).
- Hij verklaarde over zijn ervaringen bij vuurgevechten, maar bleef ondanks herhaalde aanmoedigingen om in detail te treden zeer oppervlakkig en weinig doorleefd. Hij beschreef het incident waarbij R. G. omkwam enkel summier: dat ze onderweg waren, werden aangevallen en R. G. stierf door een schotwonde (NPO1 p. 22-23; NPO2 p. 10-13; NPO3 p. 8-10). Over zijn eigen acties kwam hij niet verder dan te zeggen dat hij dekking zocht en terugschoot (NPO1 p. 23; NPO2 p. 11-12; NPO3 p. 11). Ook over een ander vuurgevecht in zijn dorp bleef hij vaag, enkel vermeldend dat ze dekking zochten in een gebouw en terugschoten op de taliban (NPO2 p. 10-12; NPO3 p. 8-10).

Gezien zijn bewering dat hij jarenlang in een actief conflictgebied diende en herhaaldelijk vuurgevechten meemaakte, overtuigen deze oppervlakkige verklaringen niet (NPO1 p. 8-9, 26).

- Hij legde enkele foto's neer van zijn vermeende tewerkstelling bij de ALP, maar deze leveren geen overtuigend bewijs: op alle foto's draagt hij dezelfde kledij, wat doet vermoeden dat ze op hetzelfde

moment zijn genomen; niemand draagt wapens en er is een Amerikaanse vlag zichtbaar, terwijl hij verklaarde dat het een ALP-controlepost was (NPO2 p. 4). Toen hij hierover werd bevestigd, herkende hij de vlag niet en dacht dat het de Afghaanse vlag was (NPO2 p. 4-5). Een andere foto toont hem slechts op de achtergrond zonder zichtbaar gezicht, waardoor ook deze geen kracht bijzet aan zijn verklaringen.

- Verzoekers opmerkingen op de notities zijn enkel verduidelijkingen zonder doorslaggevende invloed op de motivering, en de correcties met betrekking tot vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen deze tegenstrijdigheden niet opheffen noch verklaren.

- Hij legde documenten neer ter staving, maar deze wijzigden de appreciatie niet: zijn werkbadge en opleidingscertificaat hebben geringe bewijswaarde en komen niet overeen met zijn verklaringen; de bankkaart bewijst geen tewerkstelling; de foto's zijn makkelijk te insceneren; de certificaten, bankkaart en werkbadge van zijn broer zijn louter kopieën en eenvoudig te vervalsen; en de verblijfskaart van Z. K. M. toont hoogstens dat hij hem kent, maar ondersteunt zijn bewering over tewerkstelling bij de ALP niet.

2.4.3. Wat de tewerkstelling van zijn broer betreft, voert verzoeker vooreerst aan dat hij altijd vermeld heeft dat hij zich eerst aansloot en vervolgens zijn broer bij de ALP. Hij meent dat de tolk bij het vorige gehoor zich vergist heeft over dit punt.

Nazicht van het administratief dossier bevestigt dat verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaarde dat zijn broer zich vóór hem aansloot bij de ALP (NPO1, p. 15), en later dat hij zich niet lang na zijn broer bij de ALP aansloot (NPO1, p. 16). Hierop gelet, en gelet op hetgeen de Raad hierboven onder 2.4.1. reeds heeft uiteengezet, is het niet aannemelijk dat de tolk zich in beide gevallen vergist heeft. De Raad volgt verweerder dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de volgorde waarin hij en zijn broer zich bij de ALP hebben aangesloten.

Verzoeker betoogt dat hem kwalijk genomen wordt dat hij de tolk van de bevelhebber of collega van zijn broer niet kende, en dat hij nooit samen gewerkt heeft om deze collega's te kennen. De Raad merkt op dat van verzoeker niet wordt verwacht dat hij persoonlijke relaties met deze personen heeft, maar wel dat hij, gelet op zijn nauwe familiale band met zijn broer, enige concrete informatie kan verschaffen over diens werkomgeving en werkzaamheden. Het ontbreken van dergelijke informatie, zelfs op een algemeen niveau (NPO1 p. 24, 25), doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Verzoeker stelt dat hij voldoende antwoorden heeft gegeven over het werk van zijn broer, door te verklaren dat deze een commando was en naar veel plaatsen ging. De Raad is van oordeel dat deze omschrijving dermate vaag en algemeen blijft dat zij niet kan worden beschouwd als een afdoende toelichting. Van iemand die beweert kennis te hebben van het werk van een familielid in een specifieke militaire eenheid, mag worden verwacht dat hij minstens enkele concrete elementen kan vermelden, zoals het type opdrachten of de omstandigheden waarin deze plaatsvonden. Verzoeker schiet hierin te kort (NPO1 p. 24-26).

Verzoeker voert aan dat commandoleden hun familieleden niet informeren over de operaties waaraan zij deelnemen. Hoewel het niet onaannemelijk is dat commandoleden hun familieleden niet op de hoogte brengen van operationele details, neemt dit niet weg dat verzoeker in staat had moeten zijn om meer dan louter algemene uitspraken te doen over de aard van de functie van zijn broer. Het feit dat hij zelfs na aanmoediging door verweerder geen verdere informatie kon verschaffen, bevestigt de vaststelling dat zijn verklaringen over de tewerkstelling van zijn broer onvoldoende gedetailleerd zijn om aannemelijk te worden geacht (NPO1 p. 24, 26).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkele poging doet om de door verweerder aangehaalde motieven te weerleggen inzake het bezit van de certificaten, de werkbadge en de bankkaart van zijn broer. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en worden overgenomen door de Raad.

Verzoeker voert aan dat hem ten onrechte tegenstrijdige verklaringen worden aangerekend over het overlijden van zijn collega R. G.. De Raad merkt echter op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden niet louter betrekking hebben op details, maar op essentiële elementen zoals de aard van de verwondingen (NPO1, p. 22; NPO2, p. 13; NPO3, p. 8), de plaats van overlijden, en het verdere verloop van de gebeurtenissen (NPO1, p. 22; NPO2, p. 13; NPO3, p. 8, 11). Verzoekers argument dat hij geen wetsdokter is en zich niet kon herinneren welke lichaamsdelen geraakt waren, is niet overtuigend. Van een asielzoeker kan weliswaar niet wordt verwacht dat hij medische details geeft, maar wel dat hij consistent blijft over de kern van de feiten. De Raad stelt vast dat verzoeker op verschillende momenten uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd over waar en hoe R. G. overleed, wat niet kan worden verklaard door het feit dat deze gebeurtenis een traumatische en stresserende situatie was.

Verzoeker betoogt dat hij door de vele incidenten niet meer juist kan situeren welke collega's gewond raakten. De Raad merkt op dat dit argument niet overeenstemt met zijn eerdere verklaring waarin hij specifiek aangaf dat O. J. en een andere collega gewond raakten tijdens het vuurgevecht waarbij R. G. omkwam

(NPO1, p. 23). Bovendien stelt verzoeker dat hij nooit heeft gezegd dat O. J. in dit vuurgevecht gewond raakte, terwijl uit de notities van het eerste persoonlijk onderhoud blijkt dat hij dit wel degelijk verklaarde (NPO1, p. 23). Het betoog dat er geen tegenstrijdigheid bestaat over het verdere verloop van R. G.'s overlijden wordt evenmin gevolgd, nu verzoeker tijdens het tweede gehoor uitdrukkelijk aangaf zich niet te herinneren of R. G. ter plaatse overleed of werd meegenomen (NPO2, p. 13).

Verzoeker voert aan dat hij vijf à zes jaar voor de ALP werkte. De Raad stelt vast dat deze verklaring niet strookt met zijn eerdere uitspraken waarin hij herhaaldelijk aangaf te zijn begonnen in 1397 (2018) (NPO1, p. 8, 15, 24), waardoor ook hier sprake is van een wezenlijke inconsistentie. Het argument dat hij niet hooggeschoold is en dat hij moeite heeft om zaken in de tijd te situeren, kan niet verklaren waarom verzoeker uiteenlopende periodes vermeldt.

Verzoeker betoogt dat de ALP een chaotische organisatie was. Dit doet geen afbreuk aan het feit dat hij gedurende zijn tewerkstellingsperiode een reeds vervallen badge gebruikte zonder vervanging. Zelfs binnen een minder gestructureerde organisatie blijft het aannemelijk dat identificatiemiddelen, zoals badges, regelmatig worden vernieuwd.

Wat de structurele wijzigingen binnen de ALP betreft, stelt verzoeker dat dit element belangrijk is voor de commandanten om te weten en niet voor de soldaten zoals ze betaald worden. De Raad merkt op dat deze redenering niet overtuigt. De Afghaanse Lokale Politie (ALP) werd eind 2020 grotendeels opgedoekt en haar personeel werd overgeheveld naar het Afghaanse territoriale leger (ANA-TF) of ondergebracht bij de nationale politie. Dit was geen kleine administratieve wijziging, maar een ingrijpende structurele hervorming die de werking van de ALP fundamenteel veranderde. Dergelijke veranderingen hadden directe gevolgen voor ALP-leden en hun families. Het is daarom aannemelijk dat zelfs gewone soldaten deze veranderingen zouden hebben opgemerkt. Het feit dat verzoeker hierover geen enkele concrete informatie kon geven doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen (NPO1, p. 27).

Verzoeker meent dat iedereen tijdens de opleiding het gebruik van Kalasnikov leerde maar dat hun commandant dan een paar personen koos gezien hun fysieke vermogen om ook PK en RPG te leren. Dit waren zware wapens en daarom kozen ze sterke personen om deze wapens te gebruiken.

De Raad stelt vast dat verzoeker een maand opleiding kreeg waarin wapengebruik centraal stond (NPO1, p. 18-20). De Raad volgt verweerder dat het opmerkelijk is dat verzoeker, ondanks deze opleiding, slechts oppervlakkige kennis heeft van andere wapens dan de Kalasnikov, en geen gedetailleerdere uitleg kan geven over de lessen over de omgang met dorpelingen (NPO1, p. 18). Het argument dat slechts een paar personen op basis van hun fysieke vermogen werden gekozen om PK en RPG te leren, overtuigt niet, aangezien verzoeker zelf verklaarde dat hij ook met een PK schoot, maar geen kennis had van reiniging of demontage (NPO1, p. 19).

Verzoeker meent dat hij meerdere foto's neergelegd heeft over zijn werk, en dat het argument van verweerder dat deze foto's te ensceneren vallen niet ernstig is. Deze foto's zijn genomen in verschillende plaatsen en met verschillende personen. Verder betoogt hij dat hij op zoek zal gaan naar bijkomende foto's om de Raad te overtuigen dat hij en zijn broer effectief voor de gewapende macht gewerkt hebben.

Verzoeker doet hiermee geen concrete poging om de vaststellingen in de bestreden beslissing over de neergelegde foto's te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en worden overgenomen door de Raad.

In zoverre verzoeker de inconsistenties in zijn verklaringen tracht uit te leggen aan de hand van het voorgelegde medisch attest van 9 februari 2026, stelt de Raad vast dat dit document, dat afkomstig is van een huisarts en enkel algemene psychische en cognitieve klachten vermeldt zonder gespecialiseerde diagnose, geen afdoende verklaring biedt voor de omvang en aard van de vastgestelde tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op essentiële elementen van zijn relaas, waaronder de identiteit en tewerkstelling van zijn broer, zijn eigen beroepsverleden, concrete gebeurtenissen en het bezit van documenten. Het attest toont niet aan dat verzoeker zodanig beperkt was in zijn geheugen of cognitief functioneren dat hij niet in staat was om deze kernelementen van zijn relaas correct weer te geven. Bijgevolg kan aan dit attest geen doorslaggevende bewijskracht worden toegekend om de geloofwaardigheidsproblemen in zijn verklaringen te herstellen.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging vanwege zijn tewerkstelling bij de Afghaanse Lokale Politie en zijn broer als commando bij het Afghaanse leger.

2.4.4. Verzoeker voert een vrees voor vervolging aan omdat hij bij terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd. Op grond van de beschikbare informatie, komt de Raad tot de volgende beoordeling:

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden.

De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *“Afghanistan security situation”*, August 2022, p. 29-31 en EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, August 2022, p. 45-48 en EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, December 2023, p. 22).

Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie scheidt hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen.

Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 20).

Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information*”

Technology) wel bevelen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders.

Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd.

Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51, EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA *Country guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

In casu wijst verzoeker op zijn integratie in België en op de algemene situatie voor terugkeerders uit het westen. De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat het bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Verzoeker is een volwassen man geboren in 1993 en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Hij is Soennitisch moslim (Verklaring DVZ, punt 9; NPO1, p. 6), hij bidt elke dag en gaat naar de moskee (NPO1, p. 6), en hij beschikt over een familiaal netwerk in Afghanistan waarmee hij contact onderhoudt (Verklaring DVZ, punten 13, 16, 18 en 19; NPO1, p. 7; NPO2, p. 5). Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken in 2021 (Verklaring DVZ, punt 41; NPO1, p. 15). Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker achtentwintig jaar oud. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Het feit dat hij meer dan twee jaar in België verblijft, dat hij werkt in een carwash, volleybal speelt, en bij vrienden woont, betekent niet dat hij om deze redenen zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Er blijkt niet dat er in hoofde van verzoeker sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

2.4.5. Gelet op hogerstaande motieven, bevestigt de Raad de overwegingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de vluchtelingenstatus. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

2.5.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.
§ 2 Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.5.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen. Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

De Raad neemt hierbij echter nota van de UNHCR ‘Guidance Note – Update II’ van september 2025, waarin wordt uiteengezet dat in 2024-2025 de handhaving van morele en sociale voorschriften door de *de facto*-autoriteiten verder is verstrengd, onder meer via de toename van lijfstraffen, willekeurige arrestaties en verregaande beperkingen voor vrouwen en meisjes, zoals gedocumenteerd door UNAMA. Deze evolutie wijst op een verdere druk op bepaalde maatschappelijke domeinen, maar toont niet aan dat deze maatregelen gericht zijn tegen mannelijke burgers zonder bijzonder risicoprofiel, zoals verzoeker.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet. Ook blijkt niet uit de recente UNHCR Guidance Note van september 2025 dat deze algemene omstandigheden voor personen zonder een specifiek risicoprofiel, zoals verzoeker, een reëel risico vormen op onmenselijke of vernederende behandeling.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.5.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïsoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de facto* autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto* autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers - , de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden.

Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: “*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*”). UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 58).

De Raad neemt daarbij tevens kennis van de recente UNHCR “*Guidance Note – Update II*” van september 2025, waaruit blijkt dat tussen 1 januari 2024 en 31 augustus 2025 in totaal 1.535 incidenten van gevechten, ontploffingen, geweld op afstand en geweld tegen burgers werden geregistreerd, voornamelijk in Kabul, Takhar en Herat, en dat deze incidenten overwegend doelgericht zijn en vaak betrekking hebben op aanvallen door ISKP tegen de *de facto*-autoriteiten en de sjiitische minderheid. Deze gegevens wijzen op moeilijkheden in bepaalde regio's, maar tonen niet aan dat het algemene niveau van willekeurig geweld dermate hoog is dat burgers zonder specifiek risicoprofiel, zoals verzoeker, louter door hun aanwezigheid een reëel risico lopen op ernstige schade.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Paktia. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024.

Uit de UNHCR “*Guidance Note – Update II*” van september 2025 blijkt evenmin dat Paktia behoort tot de provincies waar de meeste veiligheidsincidenten werden geregistreerd of dat daar een uitzonderlijke toename van geweld voorkomt. Het rapport noemt vooral Kabul, Takhar en Herat als provincies waar het merendeel van de incidenten wordt vastgesteld. Derhalve is niet gebleken dat een terugkeerder zonder bijzonder profiel, zoals verzoeker, in Paktia een persoonlijk verhoogd risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT